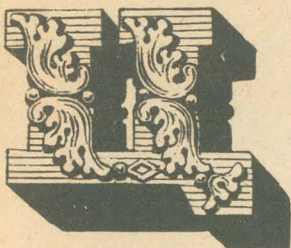

ЧЕРВЕНЬ

1977

Київ

Виходить з січня 1927 р.

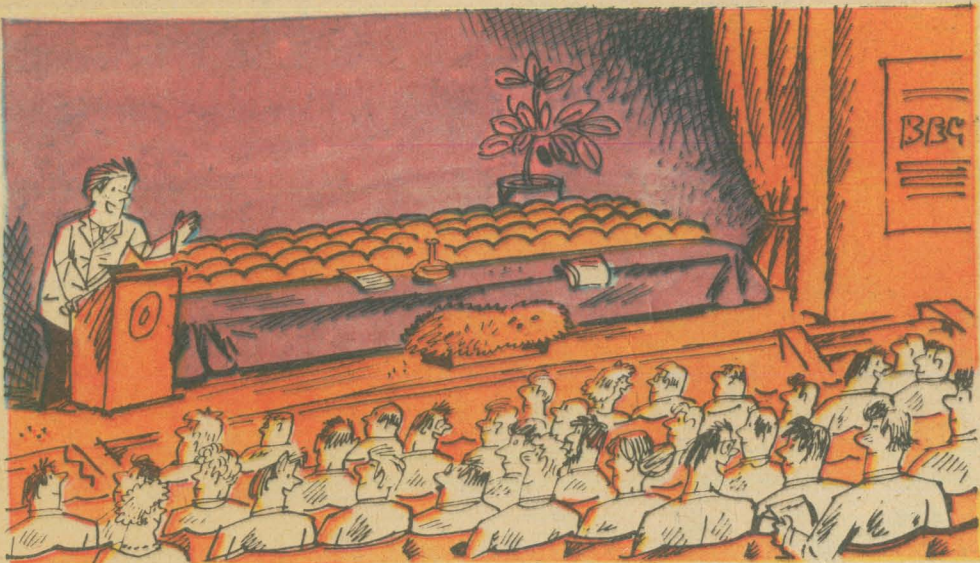
№ 11 (1005)

Ціна номера 20 коп.

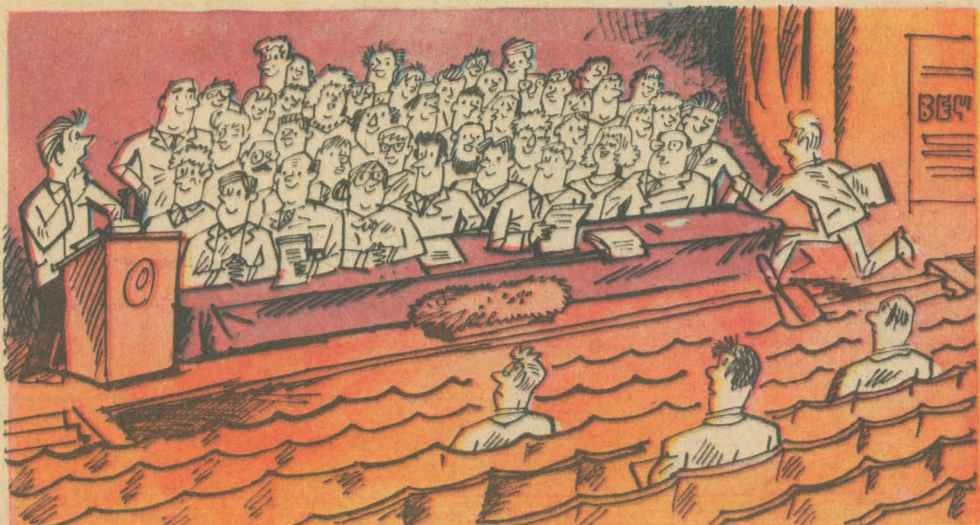
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У всіх круків голос однаковий.

— Усіх названих товаришів прошу зайняти місця в президії...

Телеграфне агентство НЕРДА

ЗАЯВА ТАП

До редакції звернувся інженер-механік Новоукраїнського раймішколгоспбуду Л. Цертей з таким повідомленням. 2 липня 1976 року мішколгоспбуд задав на технічний об'їзний пункт місцевого райоб'єднання «Сільгосптехніки» двигун від «Москвича», дві коробки передач і три передніх мости. Протягом півроку начальники пункту тов. Крицький об'їзжав обмінити їх на погоджені «при першій можливості». Потім цей термін продовжили до «першого дощичка в четвер». Чекати довелося довго, але от нарешті 14 квітня 1977 року, саме в четвер, у Новоукраїні полило, як із вібра. Адміністрація мішколгоспбуду повідомила про цей факт керівництву обласного технічного обмінного пункту, але воно все одно відмовилося повернути двигун і агрегати, посилаючись на те, що об'їзний пункт погодив об'їзжати на четвер ясний день, без опадів, вітер південно-східний і т. д.

ТАП уповноважений заявити, що 14 квітня 1977 року в Новоукраїні справді йшов дощ. ТАП уповноважений також висловити надію, що у зв'язку з цим законні вимоги раймішколгоспбуду будуть негайно задоволені.

Кіровоградська область.

НОВИНИ КІНОЕКРАНА

Кор. ТАП повідомляє з Житомирської області: Оригінальний спосіб заінтригувати глядача застосовує кіномеханік І. К. Осійчук із села Потаповичі Овруцького району. По суботах та неділях він влаштовує подовжені сеанси, на яких перед основним фільмом демонструє не нові документальні стрічки, а окремі частини з якогось іншого художнього фільму. До того ж, на найцікавіших місцях плівки, як правило, рветься, бо Осійчук, у порядку передачі досвіду, доручає крутити кіно дітям. Присутні в залі просто підсмакують від захоплення.

Як не дивно, а директор Ждановського металургійного заводу імені Ілліча тов. Плисканівський боїться тепловозів та електровозів... Тролейбусів і автобусів зовсім не боїться, а от тепловозів... Тільки ото вони на під'їзних коліях зарежуть, а у тов. Плисканівського мурашки по спині побігли, побігли-и-и...

Спочатку він думав, що тільки на нього отака напасть напала. Але розговорився, було, на якійсь нараді зі своїм колегою, директором Єнакіївського металургійного заводу тов. Куриловим. Говорили про те, про се, а тоді — смикнуло. Плисканівського щось за язык:

— А чого ви, колега, найбільше боїтеся?

Курилов аж зніяковів трохи.

— Найдужче? — перепитав.

— Най-най-най...

Подумав тов. Курилов, подумав, а потім нахилився і каже на вухо тов. Плисканівському:

— Тепловозів і електровозів.

— Дивно, я теж їх боюся.

— А що ж тут дивно? Он і директор Краматорського металургійного заводу імені Куйбишева тов. Гомонов, і директор виробничого об'єднання «Донецьквугіллязбагачення» тов. Кочетов, і директор Костянтинівського хімічного заводу тов. Осейкін теж боїться.

— Та ну! — не повірив тов. Плисканівський.

— Що «та ну»? — перебив його тов. Курилов. — Кажуть, що вони і вуха затуляють, і очі заплісують, коли чують, що на під'їзних коліях їхніх підприємств режуть, аж надриваються оті тепловози і електровози...

Чому ж ото вони режуть, а директори вуха затуляють?

А думаєте, ви не затуляли б, якби на ваш кабінет після отих гудків різні комісії не робили наскоки? Це ще добре, коли наскоки. А буває й таке, що двері за ними не встигають зачинятися:

— Чому вагони несвоєчасно розвантажують?

— Скільки можна!

— Локомотиви стоять, чекають, а ви...

Не встигнеш і рота розкрити, щоб пообіцяти їм, заповнити... Куди там. І слухати не хочуть. Тільки руками махають, мовляв, наслухалися — досить. І зразу акт на стіл.

Воно якби хоч один вагон чи два... А то Комунарський металургійний завод за минулий рік несвоєчасно розвантажив 24262 вагони. Ждановський металургійний завод імені Ілліча — 18251, Єнакіїв-

ЗАЯВА В СУД

«Розлучіть нас, бога ради.
Бо не можна жити так:
Вболіваю за «Карпати»,
А дружина — за «Спартак»!..

Микола СЛЬОЗКО.

ський металургійний завод — 14285, Краматорський металургійний завод імені Куйбишева — 4764, виробниче об'єднання «Донецьквугіллязбагачення» — 6791, Костянтинівський хімічний завод — 1103...

І тільки ото директори побачать тепловоза або почують його гудок — відразу згадують оті вагони. Одне слово, неприємні виникають асоціації. Приблизно отак мені хотілося розпочати цей фейлетон. Але після довгих роздумів я дійшов висновку, що директори, прочитавши його, обуряться б:

— Неправда! — заперечили б вони. — Не боїмося ми ні електровозів, ні тепловозів, ні комісій, ні... Одне слово, нікого й нічого не боїмося. А чого, скажіть, боїтеся? Ну, простоюють вагони на розвантаженні більше норми. Ну й що? Ми за це штрафи справно сплачуємо. То які ж можуть бути до нас претензії?

І справді, підприємства сплачують кругленькі суми штрафів, щоб відбритися від залізниць і зберегти олімпійський спокій. Наприклад, той же Комунарський металургійний завод торік за по-

наднормові простої вагонів сплатив 550 тисяч карбованців штрафу, Єнакіївський коксохімічний — 251 тисячу, Лисичанський нафтопереробний завод — аж 730 тисяч...

І якби директори справді були полохливими, то вони швиденько зробили б логічні умовиводи і принципово запитали б себе: «А чому це ми так державні гроші на штрафи тринькаємо?» І після цього, як кажуть, негайно ажили б заходів, щоб подібне не повторювалося. Але директори спокійні, як море в штиль.

Тільки спокоєм можна пояснити те, що торік на Макіївському металургійному заводі несвоєчасно розвантажували в середньому за добу 16 вагонів, а в лютому цього року — вже 38 вагонів. Не зменшилися, а, навпаки, збільшилися простої вагонів при розвантажуванні й на Комунарському та Єнакіївському металургійних заводах.

У чому ж заковика, що вагони простоюють?

Візьмемо Костянтинівський завод «Вторчормет». За роки дев'ятої п'ятирічки вантажообіг тут збільшився на 35 процентів, а кількість механізмів і фронт розвантажувальних залишилися ті ж. Майже щодня через несправність держтехнагляд заброня експлуатацію 10—15 кранів, які мають забезпечувати вантажно-розвантажувальні роботи. Це з 33 наявних. Штати вантажників неуклапані. Внаслідок чого простої вагонів збільшилися на 3,6 години. Втрати вантажних ресурсів тепер становлять тут 7,3 тисячі вагонів. А відповідно збільшилися і штрафи за перепростої на 84 тисячі карбованців. Але дирекція не побачила в цьому особливих підстав для хвилювання. Вона, як і раніше, зберігає спокій, наче підприємство не оштрафували, а грошову премію йому вручили. А чому, скажіть, хвилюватися. Штраф заплатили — і будьте здорові!

Оце, так би мовити, типова заковика. Її можна прослідкувати й на інших підприємствах. Але не це я ставив за мету. Я просто хотів вас, шановні читачі, переконати, що директори вищезгаданих підприємств не боїться ні тепловозів, ні електровозів... І тепловозні гудки не викликають у них ніякісеньких сумних асоціацій. Директори просто не звертають на ті гудки уваги, бо заклопотані. Вишукують резерви для покриття майбутніх штрафів.

М. ПРУДНИК.

Донецька область.

Напівнаукова загадка

У нашому житті зустрічається чимало загадок. Певна частина їх привертає пильну увагу найкращих умів суспільства.

Це наукові загадки. Минає деякий час, і найкращі уми святкують чергову перемогу, а чергова загадка перестав бути загадкою. Як правило, результати її розв'язання втілюються у конкретні рекомендації і ставляться на службу суспільству.

Були одержані конкретні наслідки й у випадку, про який ми оце зараз розповімо. Проте, як не дивно, до служби суспільству тут чомусь не дійшло, а натомість виникла ще одна наукова, точніше напівнаукова — оскільки до справжньої науки має лише часткове відношення, — загадка.

Отже, почалося усе так.

Десятеро вчених та спеціалістів Українського науково-дослідного вуглекімічного та Харківського політехнічного інститутів уважно, як і годиться, прочитали матеріали про основні напрямки роз-

витку народного господарства у десятиріччя п'ятиріччя. А там, зокрема, було авторитетно сказано, що у харчовій промисловості одним із резервів збільшення виробництва продукції для населення є скорочення витрат цінної сільгоспсировини на технічні потреби. Чорним по білому писалося, що в 1975 році з загальної кількості рослинної олії, переробленої промисловістю, 42 проценти пішло на технічні цілі. І ставилося завдання: замінити олію синтетичними речовинами.

Вчені цілком правильно зрозуміли, що завдання якраз для них, для хіміків. І вони гаряче, з ентузіазмом узялися за те, щоб у виробництві фарб, лаків та всілякої миночої хімії харчову олію замінити синтетикою.

Ентузіазм, помножений на точні розрахунки та ще й на справжній науковий талант, дав швидкі ефективні наслідки. Вченим вдалося створити з продуктів коксохімії речовину — смолу з чудодійною властивістю суміщуватися з олією. Ретель-

но перевірили підсумки досліджень і невдоволи одержали на свою новинку авторське свідоцтво. Держкомітет Ради Міністрів СРСР у справі винаходів і відкриттів за № 540467.

Як водиться, перенесли дослідження з лабораторій у цехи. На Кадіївському коксохімічному заводі виставили перші тонни небаченої раніше смоли. Найвередливіші опоненти з Ярославського дослідного і проектного інституту лакофарбової промисловості, Харківського заводу «Червоний хімік» і Лабинського хімічного заводу Краснодарського краю підписали схвальні акти.

Ще б пак! Нова смола, виявилось, дозволяє вивільнити з лакофарбових рецептів понад третину харчової олії! А що таке ця третина наочно?

Підраховано, що коксохімізаводи республіки за рік могли б виготовити понад шість тисяч тонн такої смоли, а отже, стільки ж олії передати для народного споживання. У карбованцях це економія в десять мільйонів.

Отак третинка! Цілий ешелон з олією на сотню цистерн! І усі вони, оті цистерни, мали б іще минулого року прикотитися у торговельну мережу. Однак — не прикотилися. Бо тут, як уже зазначалося, й виникла несподівано напівнаукова загадка.

Річ у тім, що для того, щоб налагодити виробництво чудо-смоли, слід було спершу побудувати відповідну дослідно-промислову установку. Харківські вчені написали до Москви. Там їх підтримали. Начальник «Головококсу» Г. К. Талалаєв запропонував «Діпрококсу» включити у проект реконструкції відділення полімерних смол на Ка-

діївському коксохімічному заводі і спорудження установки для продукування нової смоли.

Здавалось би, тепер усе піде в темпі. Однак виявилось, що справу ще треба погодити з місцевими відомствами. Відтак учні б'ють чолом республіканському Міністерству чорної металургії.

Міністерство трохи подумало і прийняло рішення спорудити у виробничому об'єднанні «Укркокс» дослідну установку. Генеральний директор «Укркоксу» В. А. Кузьмин сприйняв його як чітку вказівку до дії і вже хотів було порадувати вчених звісткою про початок будівництва, як виявилось, що міністерство забуло підкріпити своє рішення відповідними коштами.

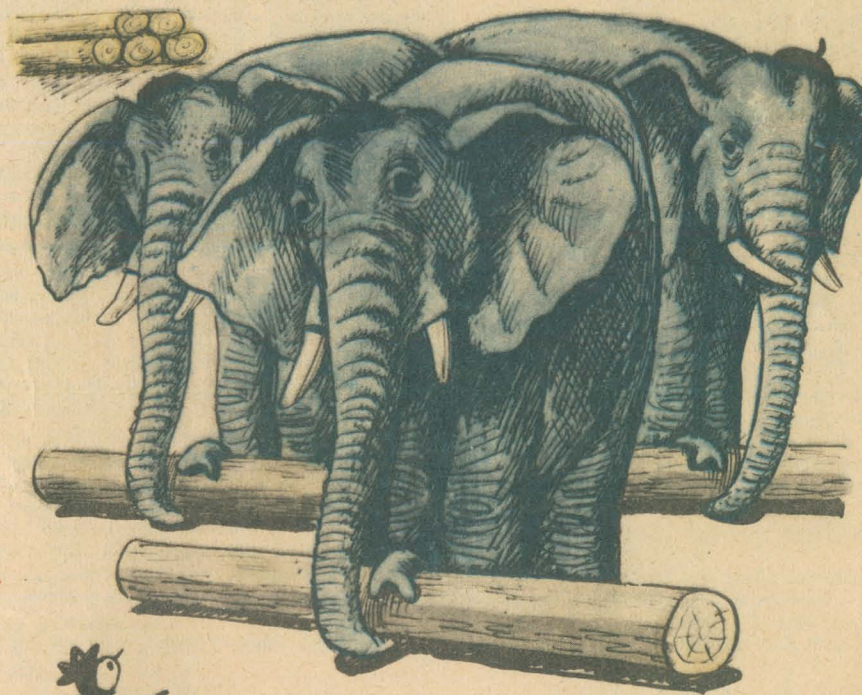
Чому так сталося, ніхто зрозуміти не може. Що ж стосується Міністерства чорної металургії, то воно ніяких пояснень не дає і на численні листи харківських вчених і заводчан Кадіївки — з проханням все ж таки виділити необхідні 30 тисяч карбованців на проект і 300 тисяч на спорудження установки — уже рік відповідає загадковими мовчаннями.

Звичайно, й людина, далека від проблем коксохімії, легко зрозуміє, що триста тисяч — сума не кишенькова. Однак ця ж людина, лише трохи поміркувавши, так само легко побачить і завтрашній вигравш від дійового контакту науки з виробництвом.

Щоправда, цей вигравш має задзвеніти не у відомчій, тобто міністерській, кишені, а в загальнодержавній касі.

Чи не в цьому саме й криється розгадка цієї напівнаукової загадки?

К. ЛЕМЕШЕВ.

— Мене призначили керувати вашою бригадою на розвантажувальних роботах.

Мал. П. КОГАН

Випадок з браконьєром.

Хроніка новин

ПРО ШКОДУ КУРІННЯ

У важкому стані був доставлений до лікарні громадянин Кущик А. К. Його збив автомобіль, коли він прикурював на проїжджій частині дороги.

АКТОРИ І РОЛІ

Впевнено ввійшов у роль хронічного алкоголіка, героя одного із останніх спектаклів любительського театального колективу, Федір Сивуха. Вистежити його із цієї ролі поки що не вдалось.

НАУКА — СПОРТСМЕНАМ

В одній із лабораторій науково-дослідного інституту проблем спорту виготовлено штангу з нового сплаву. Об'єм її точно дорівнює об'ємові рекордної, зате вага — у два з половиною рази менша.

НЕ ВІРТЕ В СНИ

60-літній знахарці Пелагії Плющ, яка все своє життя ніде не працювала, приснилась пенсія.

ТАКЕ СІМЕЙНЕ ЖИТТЯ

Після п'яти років спільного життя вирішили відсвяткувати золоте весілля Галина і Павло Плєскаті. «Що рік — то десять», — пояснюють вони своє рішення.

ВУЗЛИК НА ПАМ'ЯТІ

Вже третій місяць не згадує про самотню матір 43-літній Петро Кріт. Стан забутий оводів ним одразу після того, як остаточно був розв'язаний вузлик з материними заощадженнями.

Черговий хронікер
М. ЛЕВИЦЬКИЙ.

Восьме чудо

Оскільки відтоді минуло дев'ять років, то очевидці по-всякому трактують ту пам'ятну подію. Але здебільшого розповіді збігаються на одному варіанті. Кажуть, ніби голова колгоспу «Жовтєва перемога» Віктор Гаврилович Костюченко почав засідання правління досить несподіваним запитанням:

— Товариші члени правління, ви чули про сім чудес світу?

Оскільки присутні не відповіли, бо відразу не збагнули, куди хилить голова, то він негайно продовжив:

— Я маю на увазі сім чудес, відомих іще з стародавніх часів: єгипетські піраміди, «висячі сади» вавилонської цариці Семіраміди, храм Артеміді в Ефесі, статую Зевса Олімпійського в Афінах, мавзолей у Галікарнасі, Фаросський маяк та Колоса Родоського?

Члени правління, спантеличено презираючи, загомоніли.

— До чого тут Фаросський маяк та єгипетські піраміди, коли в нас економічні показники по колгоспу не дуже?

— Справді, Вікторе Гавриловичу, навіщо ви про ті сім чудес?

— А тому я згадав про сім чудес, — озвався Костюченко, — що незабаром отут, у селі Зеленому, ми спорудимо восьме чудо. Та таке, що про нас із вами, товариші, заговорить не лише Петрівський район чи наша область, а, може, й республіка!

З цими словами голова розгорнув сувій паперу і показав членам правління намальований там диво-палац з грандіозними колонами.

— Оце воно, восьме чудо, товариші. У нас клуб на ладан дихає. Тож побудуємо Палац культури. На чотириста місць. Двоповерховий. Там буде бібліотека, кімнати для репетицій, фойє і навіть спортивний зал.

— А може б, скромніше щось, бо на це «чудо» у нас грошей не вистачить? — кинув хтось несміливо.

— Товариші, не панікуйте. І запам'ятайте: це питання погоджено в районних інстанціях, — багатозначно підняв догори палець Костюченко.

— Гаразд. А де ми його поставимо? — ще хтось поспитав, не відриваючи погляду від майбутнього «восьмого чудеса».

— У центрі села, напроти школи.

— Але ж там ми почали будувати приймально-комплексний пункт для районного побутокмбінату, вже витрачено майже п'ять тисяч карбованців...

— Хе, — зверхньо посміхнувся Костюченко, — п'ять тисяч — дрібниці. Цегляні стіни знесем, а гроші сплинемо. Не зрівнять же тієї суми з оцією, — він показав на малюнок, — тут проектно-кошторисна вартість — триста п'ятдесят дві тисячі. Але головне не в цьому, — не давав Костюченко отримати приголомшенню членам правління, — головне в тім, що будуватимем із вулканічного рожевого туфу — дуже рідкісного й красивого матеріалу.

— А де той вулканічний туф у нас, — озвався кілька голосів, — ні в Петрівському районі, ні навіть у Кіровоградській області його немає. Костюченко згорнув папір. Подивився на членів правління.

— Туф нам привезуть із сонячної Вірменії...

Ні стенограми, ні протоколу цієї розмови не збереглося, тому за нюанси її поручитися не можемо, але за суть ручаємося: бо саме після того пам'ятного засідання правління й розпочалося в селі Зеленому будівництво «восьмого чудеса». Розпочалося без урахування економічних можливостей, всупереч здоровому глузду й тверезим господарським розрахункам, бо над усім домінувала не турбота про розвиток культури в колгоспі, а бажання прославитися, вискочити з «ініціативою», створити щось таке, чого немає в інших...

Із заїжджими шабашниками було укладено угоду, й по селу заметушилися чорнявоні хлопці — уродженці Єревана та інших міст сонячної Вірменії. Вони ж самі й привозили дорогий вулканічний туф. Коли поставили стіни, роботи припинилися, бо видатки виявилися такими, що колгосп мало не вилетів у трубу.

У 1974 році колгосп «Жовтєва перемога» об'єднався з іншим господарством і став називатися колгоспом «Україна». «Восьме чудо», яке до того поглинуло майже чотириста тисяч карбованців і «слава» про яке покотилася далеко за межі села, продовжив будувати новий голова — Григорій Гаврилович Бондаренко. Оскільки він вважав, що шабашники з Вірменії втратили довіру, то домовився із шабашниками-земляками — заїжджою бригадою будівельників із Черкас. Але черкашани теж недовго трудилися...

Тепер колгосп «Україна» очолює Анатолій Григорович Польовий. Позираючи на помпезні, схожі на ті, що були в храмі Артеміді, рожеві колони, на забиті дошками та фанерою величезні вікна палацу, він сумно зітхає й чуває потилицю. Економічно-фінансові справи колгоспу не блискучі. Середньокі, якщо м'яко висловитися. «Восьме чудо» уже «з'їло» 509.538 карбованців, давно перевершивши проектно-кошторисну вартість, а кінця-краю будівництву не видно...

Костюченко давно не головує. Він виїхав з району і, мабуть, уже й забув про започатковане ним «восьме чудо». Та й навіщо пам'ятати — не власні ж гроші платив, а колгоспні! Тож, по суті, нікого тепер і звинувачувати. Така ситуація — судячи з усього — влаштує й районні організації: адже авантюрна «ініціатива» Костюченка схвалювалася в Петровому, тож якщо звинувачувати його, то треба й інших згадати. Ясно, що краще все забути... Тільки от біда: «восьме чудо» стоїть посеред села, щохвилини нагадуючи про себе, і «слава» про нього уже давно минула межі району й лине по всій Кіровоградщині. Навіть до Києва дійшла.

...А клуб у Зеленому — як і раніше — старенький, похилий: на ладан дихає...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Кіровоградська область.

ГУМОРЕСКА

Водій продуктового автофургона, на бляшаних боках якого були намальовані рожеві ковбаси, бузкові шинки, ядухо-фіолетові сосиски, здав назад і відчув, що задні двері його апетитно розмальованої халабуди наткнулися на щось супертверде. Відчуття і звук були такими, які бувають, коли в кришку консервної банки втикається ключ відповідного призначення.

Водій загальмував, вимкнув мотор і притримав вилетів з кабіни. По дорозі його очі зустрілися з ехидними очима двірнички. По обличчю двірнички, як мед поверх бутерброда з маслом, розпливалася така задоволена посмішка, що водій зрозумів: трапилось якесь неприємність.

...У дворі вже давно йшла війна. Запекла і з перемінним успіхом. Тилом у двір виходив великий гастроном, і з цього боку раз по раз проїздили великі продуктові автофургони, чії боки різноманітно вихвалялися гастрономічними спокусами. Водії автофургонів і рефрижераторів почували себе в дворі розковані і невимушені, як навчальна танкова рота на танкодромі. Машини влітали в двір на субкосмічних швидкостях, розверталися, вирюлювали, безжално борознили колесами клумби з квітами, валили тендітний парканчик, ламали те, що в офіційних документах називається зеленими насадженнями, а в «миру» — молоденькими берізками, липками, кленами, ясенками. Особливо діставалося лівому флангові двору, який безпосередньо стикувався з асфальтовим плацдармом безсовісних водіїв. Здаючи машини назад, щоб вперти дверима майже в підсбок, вони перемінно колесами все живе.

Кербуд санкціонував штрафи, писав «вище», лякав, що напише «ще вище». Двірничка просто лялась і кляла водіїв. Правда, усно, зате експресивно і різноманітно. Ні письмові скарги «вище», ні усні лайки та прокльони особливо ефективно не відзначалися.

І раптом сьогодні це зіткнення з чимось супертвердим і цей характерний звук, коли б'ють щось жерстю.

— Доїждзися, зараза, домотався! — голос двірнички брився, по вінця сповнений солодкою помстою. — Не продер очей, тепер продереш калитку. Ремонт машини за твій рахунок. Скінчилися вам м'ясниці, починається великий піст!

Ошелешений водій не міг збагнути, що сталося. На тому місці, де лише позавчора він, не відчувавши особливого каяття, розтер колесами в порохню молоденьку берізку, зараз росло... зараз росло... Чи росло, чи це чуперало штучного походження встроїла тут двірничка навмисне, він не міг сказати, але, про всяк випадок, почав розтуляти рота. Двірничка вгадала, про що він збирається говорити.

— Ні, ні, голубчику, це тобі не стовп з різним залізяччям, це тобі зелені насадження. Завтра я довідку з

— Здається, у нього серйозні наміри щодо нашої доньки. Він її навіть спитав, які в нас з тобою заробітки.

ботанічного саду матиму. Я іще кілька таких саджанців маю, весь двір ними втикаю! Будете в мене танцювати в решеті і в дірочки не потрапляти.

Водій дивився на те, що своїми голками-клешнями понівечило двері і борт його автофургона, з виглядом одного відомого парнокопитного, яке несподівано зупинилося перед новими воротами. Те нагадувало водопровідну трубу пристойного діаметра, поставлену «на попа». По трубі вгору дерлися скажені дикобрази.

— Це... це що таке? — нарешті спромігся вичавити з себе водій.

— Це — гібридик!

— Я-який?

— Мальований! Що тут росло? — Бе-берізка.

— Бе-берізка! Бе-берізку ти останньою понівечив. А перед тим? — З-здається, ли-липка...

— Правильно. А перед ли-липкою, що ти розчакнув?

— Д-дубок.

— Ні-і, дубок ваше братія ще раніше вгробила. Перед дубком ви ясенюк зламали.

— Тут ще росло щось таке з голочками, — до водія потроху поверталося здатність пригадувати і мислити.

— А-а-а! З голочками! По сто ти-

сяч голочок вам у кожен скат! То смерічка росла, так і їй в'язи скрутили.

— А це... що таке?

— Кажу ж — гібридик!

— Чого?

— Багато чого, — двірничка трохи подобрилася, і тон її набрав академічної статечності. — Найперше, схрестила залізне дерево з бубабом. Так! Паралельно схрещувала південноамериканську арукарею з бамбуком — він швидко росте. Потім одне схрещене схрестила з другим схрещеним і до всього того прищепила мексиканський кактус. У ботанічному саду консультувалася, аякже! Думаєш, це тобі бублика крутити, тут головою думати треба. От і виростила гібридик, бо спасу од вас, паразитів, нема. Тепер ви в мене ось де! — і двірничка стисла в руці мітку, як жорстока монархія скіпетр.

Микола БІЛКУН.

ВИПРОБУВАННЯ НА МУЖНІСТЬ

Павло Трохимович Мазуренко, голова правління літиського «Міжколгоспбуду», тільки-но узяв ручку, щоб розписатися у відомості на зарплату, як касирка приголомшила його повідомленням:

— А вам цього разу нічого не нараховано.
— Це ж чому? — зробив великі очі Павло Трохимович.
— Розумієте, вашу ставку передали іншому.
Павло Трохимович тремтячою рукою набрав номер вищестоящої організації і хрипко спитав:

— Поясніть мені, в чому справа... Я як працівник вас більше не влаштовую?

— З чого це ви взяли, дорогий Павле Трохимовичу? — озвався на тім боці дрого. — Цілком влаштовуєте. Працюйте собі спокійно і ніяких таких думок у голову не беріть.

— А... а як же з зарплатою?

— Ах, ви про гроші... Бачите, вашу зарплату ми вирішили передати іншій штатній одиниці. Але це аж ніяк не означає, що ми змінили про вас думку як про керівника. Отже, хай ця дрібниця вас не хвилює: не в грошах, знаєте, щастя!

— Яке неподобство! — закипів благородним обуренням Павло Трохимович. — Та я... та я на вас в суд подам! Не маєте права!

Ми не певні, цими чи, може, дещо іншими словами виявив би Павло Трохимович своє благородне обурення, якби він і справді опинився у такому безглуздому становищі. Але те, що він його виявив, мабуть, не підлягає нікому сумніву. Хоча... давайте не поспішати з висновками.

Треба сказати, що у керованій Павлом Трохимовичем організації подібна історія справді сталася. Правда, не з самим Павлом Трохимовичем, а з іншою людиною. Працював у «Міжколгоспбуду» слюсарем молодий хлопець Олександр Шаруда. Непогоано працював, старався, тягнувся за своїм батьком — передовим шофером, наставником молоді. Потім пішов у армію, а відслуживши, забажав учитися на автомеханіка.

— Давай! — по-батьківському полескав Олександра по плечу Павло Трохимович. — Ми тобі й направлення випишемо, і на свій кошт учитися пошлемо. А не підведеш, повернешся до нас?

— Не підведу.
— От і добренько.

Поймав Олександр вчитися до Барського автошляхового технікуму. Правління «Міжколгоспбуду», як і було обіцяно, почало йому стипендію виплачувати. А через деякий час, без ніяких причин і пояснень, ту стипендію... відмінили і надумало посылати на той кошт в обласну школу майстрів іншу людину, яка, до речі, у літиському «Міжколгоспбуду» ніколи й не працювала.

Чим пояснити це загадкове рішення — важко сказати. Та П. Т. Мазуренко, як уже було сказано, настоював на своєму з усією рішучістю. Даремно деякі члени правління вказували йому на абсолютну необгрунтованість і протизаконність такого кроку; даремно батько й син Шаруди скаржилися до «Облміжколгоспбуду» та інших організацій; і навіть те, що партійна організація, до якої входить П. Т. Мазуренко, наклала на нього стягнення за самоуправство, не похитнуло Павла Трохимовича. Ходить він тепер із доганою, а Олександр Шаруда, як і раніше, — без стипендії. Бо, видно по всьому, Павло Трохимович доган не боїться.

От якби його самого, кий боже, хоч на місяць залишили без зарплати — він тоді, може, й захвилювався б. А втім — не знаємо. Голова правління, мабуть, — людина мужня, якщо не боїться приймати такі ризиковані рішення.

М. ТОВБУХ,
В. БОЙКО.

Вінницька область.

УСМІШКА

ОХОПИЛИ

— Маріє Іванівно, ось ваш квиток, з вас карбованець і двадцять копійок. Ольго Максимівно, а це ваш, це — Аллочка-друкарки, це — мій... Значить, так: залишилися охопити це технолога Людмилу Петрівну і технічку — тітку Настю... О, якраз і вона йде. Тітку Настю... гм-м... Насте Григорівно, вітаємо вас із вступом у науково-технічне товариство. Ось вам членський квиток, ось вам значок, а з вас карбованець і двадцять копійок...

— Микола Петровичу, а може, я тес... не підійду тому товариству? Знаєте, вік не той... Та й посада, і освіта, самі знаєте, скромні у мене...

— Насте Григорівно, ви технічка? Технічка. Товариство технічне? Технічне. Навіть науково-технічне? Отже беріть членський квиток, бо нам у бухгалтерію дали їх аж дев'ятнадцять, а ви у відомості на зарплату якраз і стоїте дев'ятнадцятою.

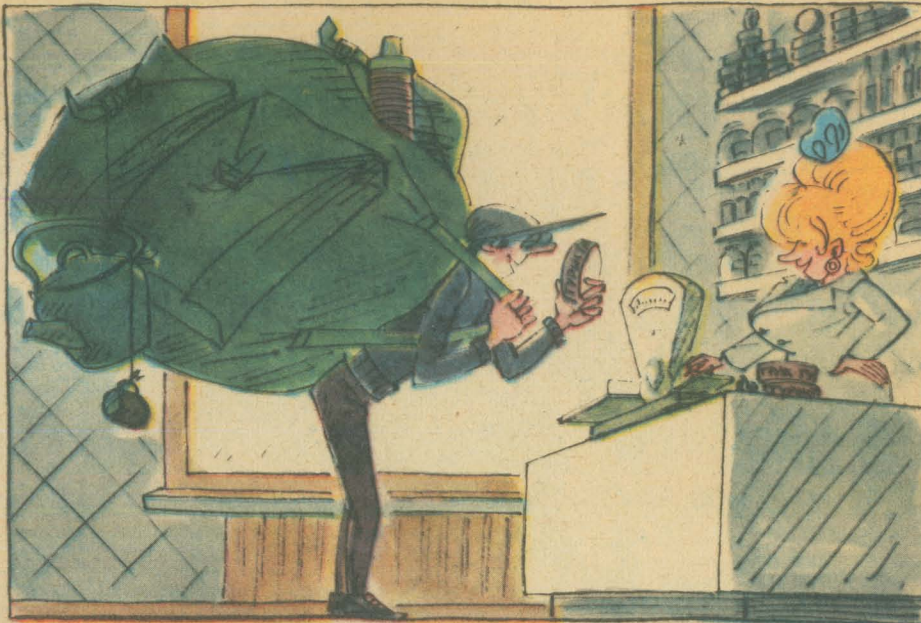
— Ой лишенько, та я ж не проти, я ж з радістю! Тільки — як же тепер замітати, як підлогу мити буду? Я ж по-простому, а тут уже треба по-науково-технічному... Не віюю я так...

— Насте Григорівно, заспокойтесь. Замітатимете, як замітали, головне — давайте карбованець і двадцять копійок...

Неля КАСЯНЧУК.

м. Вориспіль
Київської області.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Скажіть, будь ласка, а «Сніданком туриста» можна повечеряти?

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ВІДВЕРТА ВІДПОВІДЬ

На роботі у Івана
строго запитали:
— Чого це ви, в дошку
на вулиці спали?
п'яні,

Що ви такий несвідомий?
Скільки раз казати —
випив лишнього — додому
лізь та й лягай спати!

А не так — поври до гаю,
там і тихо, й мило!..
Іван каже: — Я лягаю
там, де повалило!

ЛЮБ'ЯЗНИЙ ЗЯТЬ

В зятя теща була мила,
поки йому не купила
нову хату й «Жигулі».

СОН НЕ БЕРЕ

— Ти чого не спиш, Лукаше? —
питає Федора.
— А сьогодні в фірмі нашій
були півдня збори.

Володимир СОВА.

ВСЕ ЗНАЄ

Горобця
З'явилось на світ
і Горобчисі пікнуло:
— Привіт! —
А та:
— Тихенько, любе, не кричи,
Бо кіт он ходить...
— Знаємо, не вчи.

БАЗИКА

Снувала в квітнику Бджола.
Аж тут Сорока:
— Як діла?
Спочинь, на світ цей подивися...
А та снує назад, вперед,
Турбується — шукає мед,
Сорока їй:
— Чого ти злишся?!

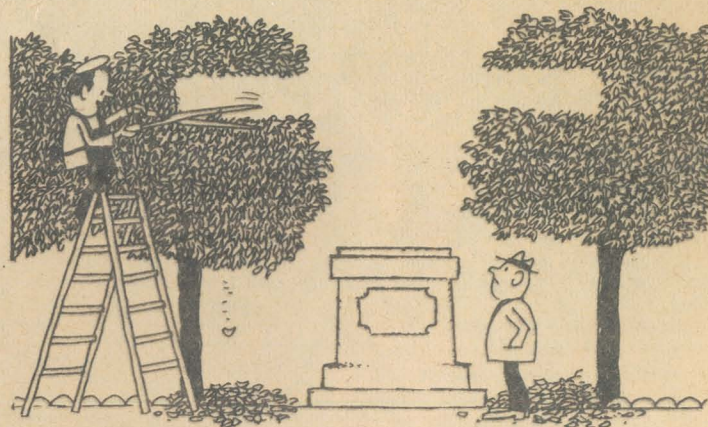
Базикам завжди так здається:
Хто мовчки трудиться —
той дметься.

ДБАЄ

В чуже гніздо яйце поклавши,
Зозуля каже Солов'ю:
— Я пам'ятаю, друже, завжди,
Що треба дбати й про сім'ю.

Борис ЧАМЛАЙ.

Мал. М. КАПУСТИ

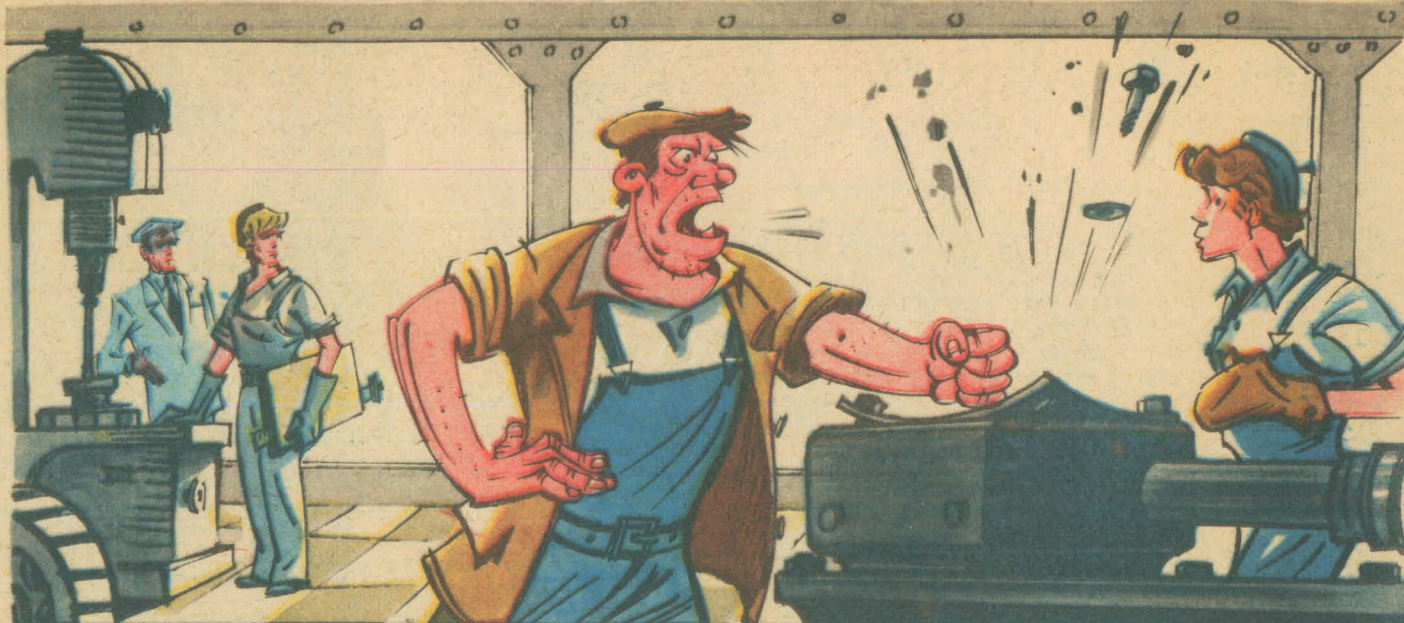
— А тут буде споруджено пам'ятник
рибалці.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кому доводилося ви-
тикнути із Кам'яни-По-
дільського автобусом,
той вивіз і чимало не-
приємних вражень. Каси
працюють, коли який ка-
сирці заманеться, авто-
буси відходять, не дотри-
муючись графіна, до па-
сажирів — нуль уваги.
А хто намілюється зверну-
тися з зауваженням чи
запитанням до начальника
станції Березницького
М. Г., той у відповідь
тілочки грубоців наслу-
хався.

Сварга про це надій-
шла Перцеві.

Як повідомив редакції
заступник начальника
Хмельницького обласно-
управління тов. Незбо-
рецький, факти підтвер-
дилися. За серйозні недо-
ліки в роботі Березниць-
кого М. Г. з посади на-
чальника автобусної
станції звільнено.

— Чого це так майстер лається?
— Вимагає, щоб його поважали.

Одразу хочу поставити всі крапки над «і».
Щоб читач, дійшовши до останнього рядка
фейлетону, не питає, чухаючи потилицю: «А,
власне, про що тут йдеться?» Щоб у відпо-
відних інстанціях, одержавши цей матеріал
із грифом «Для вжиття заходів», даремно не
сушили собі голови. Щоб не виникало ніяких
двозначностей і непорозуміннь, — офіційно по-
переджаю: цей фейлетон про економію папе-
ру.

Актуальність цієї теми годі й доводити.
Скільки неприємностей мають працівники при-
лавка, скажімо, у місті Ворошиловграді тіль-
ки через те, що у відповідь на прохання від-
відувача загорнути покупок, трапляється, ки-
дають з посмішкою: «Нічого з вами не ста-
неться — і так понесете!» А скільки незруч-
ностей терпить покупець, поки донесе неза-
горнутого оселедця додому. Коротше, погано
без паперу, що й казати!

Над розв'язанням цієї проблеми б'ються фа-
хівці з науковими ступеннями, пропонуючи
удосконалювати пилораму, ефективно викорис-
товувати деревину, виготовляти папір із тир-
си. В той час, як, на мою думку, для вирі-
шення цього питання потрібні зовсім інші ви-
міри. Готовий побитися об заклад з будь-яким
найавторитетнішим опонентом, що у місті Во-
рошиловграді й мови б не було про дефіцит
паперу. Навпаки, можливо б, навіть виникли
коласальні його лишки, якби не... ДБК — Во-
рошиловградський домобудівний комбінат.

Здавалося б, який зв'язок між дефіцитом
паперу й будівництвом житла? Виявляється —
безпосередній. Уявіть, що тисяча дев'яносто сім-
десять третього року комбінат здав два будин-
ки в кварталі імені Ватутіна — №№ 3«а» і
3«б». Обличчя новоселів радісно променіли,
поки не виявилось, що в їхніх будинках на
даху немає водостоків, покрівля протікає, сті-
нові панелі погано пригнані і тому під час
дощу в квартири вода тече, мов з ринви, двері
перекошені, рами покороблені, а сходові
марші ослі й розійшлися. Та найголовніше —
не гріє парове опалення. Взимку термометр у
кімнаті показує максимум 8 градусів.

Написали скаргу до ЖЕКу. І одержали від-
повідь: мовляв, за гріхи будівельників відпо-
відати не збираємося. Написали до міськви-
конкому. Тут поставилися до скарги серйоз-
но:

«Управління капітального будівництва пові-
домляє, що комісія обстежила житлові будин-
ки — 3«а» і 3«б» у кварталі Ватутіна. На під-
ставі складеного акта комісія зобов'язала:

Дільниці головного будівельника ДК (на-
чальник тов. Санченко), МУ-1 (начальник тов.
Грищенко), БУ-455 (начальник тов. Стрепе-
тов) усунути вказані в акті дефекти до 15
серпня 1974 року».

Зобов'язало воно також і підприємство теп-

ломережі зробити «випробування на тепловий
ефект системи центрального опалення».

Оскільки всі строки минули, а усунути не-
доробки і випробувати системи ніхто не по-
спішав, мешканці написали ще одну скаргу
до міськвиконкому, звідки з часом одержали
відповідь:

«Виконком міської Ради депутатів трудящих
уважно розглянув вашу скаргу. Повідомляе-
мо, що на підставі графіка, розробленого до-
мобудівним комбінатом, всі дефекти й недо-
робки, виявлені в процесі експлуатації житло-
вих будинків №№ 3 «а» і 3 «б» кварталу Ватуті-
на, будуть повністю усунені до 1 травня 1975
року. Начальник УКБ міськвиконкому Л. Чер-
них».

Довго чекали мешканці, поки «на підставі
графіка» підійде їхня черга. Не дочекались.
Ще одну скаргу написали. Цього разу до об-
ласної інспекції держархбудконтролю. Відпо-
відь була діловою:

«Причиною незадовільної роботи опалюваль-
них радіаторів є недостатній перепад тиску
між подачею і обороткою і недостатня тем-
пература теплоносія... Для практичного роз-
в'язання цього питання запропоновано ЖЕК
№ 8 (нач. т. Лимар) разом з підприємством
«Ворошиловградтепломережа» (нач. т. Чеку-
нов) провести роботу по налагодженню... Про-
зроблену роботу ЖЕК № 8 повинен повідо-
мити вам і обласній інспекції... Начальник
С. Фомін».

Чекали мешканці повідомлення з ЖЕКу,
поки не зрозуміли, що ЖЕКу просто нічого

повідомити своїм квартиронаймачам. І склали
слізного листа до «Ворошиловградтепломе-
режі». Відповів сам начальник теплотехнічної ін-
спекції тов. Шушпанов:

«Повідомляю, що роботи по налагодженню
і регулюванню внутрішньої системи опалення
вашого будинку будуть виконані до початку
опалювального сезону 1976 року».

Куди тільки не зверталися біді мешканці.
Навіть написали листа до інституту «Воро-
шиловградцивільпроект», звідки порадили
«поставити перед міськвиконкомом питання
про усунення допущених при будівництві де-
фектів».

Довелося «поставити» — в котрий уже раз!
І ось чергова відповідь, цього разу з міськ-
житлоуправління за підписом начальника тов.
Тимахова:

«Ваша заява про слабе обігрівання квар-
тир і поганий зовнішній вигляд фасаду будин-
ку, в якому ви проживаєте, розглянута. До
Ворошиловградського ДБК направлено лист,
в якому ми просимо вжити невідкладних за-
ходів...»

Пам'ятаючи про гасло, винесене в заголо-
вок цього фейлетону, я утримаюся від перелі-
ку інстанцій і установ, які «ставили питання»,
«просили», «вимагали», «зобов'язували» домо-
будівний комбінат «вжити невідкладних захо-
дів». Навіть обласна газета «Прапор перемо-
ги» виступила на захист багаторазових мешканців.
А на комбінаті ще й досі не зби-
раються «вживати невідкладних заходів». Від-
писатися — інша річ. Можна пообіцяти, за-
певнити, зобов'язатися, лапсягтися. Листов-
но, звичайно...

А тепер давайте озброїмося рахівницями і
спробуємо підрахувати: скільки паперу пішло
лише на оце багаторічне листування? Багато
паперу. А тепер врахуйте, що майже кожний
будинок домобудівного комбінату здають з не-
доробками. Тільки в новому мікрорайоні за
останній час зведено десять дев'ятиповерхових
будинків. І в кожному — безліч недо-
лків: погано приклеєні шпалери, на кухні від-
клеюються плитки з підлоги, не пригнані пар-
кетини, електророзетки не працюють... ЖЕК
нових районів акуратно реєструють недоліки
й готують «об'єднаний перелік недоробок»,
щоб тут же направити його по інстанціях...

Аж у голові паморочиться — скільки папе-
ру можна було б зекономити, якби раптом
Ворошиловградський домобудівний комбінат
почав працювати без браку. А скільки гро-
шей! Адже зараз на виправлення недоробок
комбінат витрачає, за дуже скромним підра-
хунком, до п'яти процентів кошторисної зар-
плати кожного будинку. А скільки часу, сил,
нервів зекономили б новосельці!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Ворошиловград.

М · Д · К · М · И · К · Я

УСМІШКА

— Добрий день, Ніночко! Як поживаєш?
— Ой Звідки це ти узявся? — зраділа Ніна.
— Зараз тобі свіжий анекдотик розповім, — мовив юнак, лягаючи животом на прилавок.

Продавиця скося зиркнула на мене. Я не наважився переривати їхню розмову.

«Хай, — думаю, — наговоряться молоді, а в мене, старого, поки що є час. З покупкою зачекаю, дідко мене не візьме».

Але, бачу, розмова затяглася. Щоб нагадати про себе, кашляну. Не впилюю.

— Шановна, — кажу, — дайте, будь ласка, електробритау «Харків»!

— Нема! — кивнула вона.

Невдоволений тим, що даремно чекав півгодини, я відійшов убик.

— Чого ви так зажурилися, дядьку? — чую ззаду голос свого небожа Павла. Я розповів.

— Один момент! — підморгнув Павло і зміг опинився біля продавиці.

— Привіт, красуне! Мое вам шануваннячко! Вітаю вас зі святом! Як поживаєте? — заторохтів Павло.

Ніночка дивилася на нього і танула, танула, як весняний сніг.

— Вибачте, що потурбував вас! Дайте мені, будь ласка, вашу книгу відгуків та пропозицій! — попросив він.

Бачу, продавиця з лица спала. Куди й весняна усмішка поділася.

— Не журіться й не турбуйтеся, голубонько. Я тільки хочу записати подяку. Дуже вам вдячний. Ви завжди мене обслуговуєте на «відмінно». Я перед вами у великому боргу. Так вашу книгу і... ручку.

Продавиця ще повагалася, а потім принесла книгу пропозицій і авторучку. Павло швидко написав. Ніна пробігла очима написане і засіяла від задоволення.

— Чим можу служити? — мило запитала.

— Потрібна електробрита «Харків-5», — прошепотів інтимно Павло.

Продавиця майнула в підсобку і хутенько повернулася з коробкою.

— Будь ласка! Голіться на здоров'я!

— Спасибі, зозуленько! — і Павло послав продавицю повітряний поцілунок.

От що то значить правильна тактика!

Олексій БАДРЕТИНОВ.

с. Якушинці
Вінницької області.

ТАК ЧОМУ Ж МИЛА СМУТНА?

(До історії однієї пісенної загадки)

Хто не знає широко відомої української народної пісні «Тече вода каламутна»? Спокійно-некваплива, журно-велична, вона, як то кажуть, відразу ж бере за серце. А починається пісня дещо загадково:

Тече вода каламутна,
Чого мила моя смутна?

Впродовж віків, співаючи цю пісню, ніхто не міг збагнути, а чому це вода тече каламутна? І — найголовніше — куди вона тече? Залишався загадковою і впертий сум милої. У різний час різні дослідники народної творчості висували чимало гіпотез, але жодна з них так і не змогла підняти завісу над таємницею дівочого смутку. Було серед них немало й невірних тлумачень. Так, наприклад, фольклорист М. Недоля висловив думку, що причиною смутку є нелюбов милої до парубка. Але ж сама мила спростовує це хибне припущення, досить прямо і без натяків співаючи, що:

А я Іванка так люблю,
Де зійдусь, там цілую...

А щоб ніяких сумнівів не лишилося, мила красномовно наголошує на тому, що: «Ой, Іване, серце моє, нема таких, як ми двоє...» Виходить, не милий причина дівочого смутку і тим більше каламутної води.

І ось зовсім недавно відомий в нашій області пенсіонер-мистецтвознавець А. Прудкий вирішив будь-що розгадати таємницю дівочого смутку, а заодно й розібратися: де і куди тече вода каламутна?

Після детального обслідування берегів Дніпра коло пошуків значно звузилось. А. Прудкий дійшов твердого висновку, що засмучена мила у м. Дніпропетровську цілком ймовірно мусить мешкати неподалік Дніпра або де-як в районі заводів імені Петровського чи імені К. Лібкнехта, або ж в районі Амур-Гавані, поблизу заводу гірничо-шахтного обладнання, адже саме на цих заводах незадовільно ведеться будівництво очисних споруд. А відтак і — «тече вода каламутна».

Та і як та мила не буде смутна, коли, наприклад, промколектор № 1 на заводі ім. Петровського трест «Дніпровськпромбуд» будував п'ять років, а завершив браком. Коли ж він ліквідує свої недоробки — невідомо, а вода тече каламутна. Той же трест незадовільно веде будівництво і зворотного водопостачання для виробничого об'єднання «Дніпровськвужбуммаш» ім. Артема. І течуть каламутні води у Дніпро.

Неочищені стічні води систематично спускає в ріку і завод гірничо-шахтного обладнання та ряд інших підприємств. Мимовільно тут засмуєш, як улітку побачиш табличку: «Купатися суворо заборонено». Все через ту ж каламутну воду.

До речі, як довів невтомний А. Прудкий, не тільки одна фольклорна мила смутна, смутні та невеселі й інші мешканці, бо ж вони безсилі зупинити потік стічних вод у Дніпро-Славути. Це підтверджує і місцевий варіант пісні «Тече вода каламутна», котру А. Прудкому вдалося записати в районі Амур-Гавані:

Течуть води у Дніпро,
течуть каламутні,
Ой, не тільки мила,
всі ми дуже смутні.

Гадаємо, що дирекція вищезгаданих підприємств докладе усіх зусиль, щоб нарешті звеселити засмучених дніпропетровців.

Про невтомні пошуки пенсіонера-мистецтвознавця А. Прудкого дізнався і до Перця написав

В. ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колгоспники написали Перцеві, що в їхньому колгоспі ім. Войкова (Дунаєвський район Хмельницької області) найнятії бригаді будівельників переплачено значну суму грошей за виконані роботи. Окрім того, два роки підряд незаконно видавалися премії працівникам управлінського апарату.

Як повідомив редакції секретар Дунаєвського райкому Компартії України тов. Лазаркевич, це питання обговорювалося на засіданні бюро райкому партії. Голові колгоспу тов. Мазур за її неправильні дії оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

Змія

ГУМОРЕСКА

Сусід спробував було прошмигнути непомітно, та не астиг — ми зіткнулися на сходах ніс у ніс. Очі в нього дивилися чомусь униз, портфель тримав за спиною. Ми обмінялися кількома словами, але я астиг почути, що десь поруч ніби щось шарудить. І який дивно шипить.

І раптом із щілини в його портфелі висунулася... маленька зелена голівка. Я відсахнувся — змія!

— Ти що ж, живий куточок дома надумав влаштувати? — поцікавився я, з острахом дивлячись на небезпечну істоту.

— Та ні, це все вона, — промимрих сусід.

— Хто вона?

— Та моя ж благовірна!

— Записалася у товариство охорони тварин?

— Навпаки. Мене мало не з'їла. Знайомими дорікає. «Дивись, мовляв, Семен Микитович при м'ясі влаштувався, так аж даляться шинками. Троху вогкодавів тримають. І тещу. А Крамаренко з кондитерської! Солодке життя: на перше тістечка наминають, на друге — халву з козинаками, на третє — крем-брюле, та ще й зефіром заїдають. Або Віктор Миронович з комісійного. Не квартира — музей, з гостей по карбованцю за огляд беруть. Справжні мужики! Лише з тебе — з мене, значить, — ніякої користі. Сама назва...»

— А все ж не розумію: до чого тут змія?

— Як до чого? — пожвавився, вловивши співчуття, сусід. — Кого мені в зоопарку взяти? Слона? Хоч і трикімнатна квартира, а тримати ніде. Не на балконі ж. Та й через прохідну не пронесеш — хобот видасть. Бегемот теж на балконі. Тигр чи пантера різна — вони ж хижакі зубаті, жеруть по-дикому, не напасешся. Просто біда! От лише зміюку й хапонує, незаприбутковану. Зараз з'явлюся додому — вимагала, скажу, так на, радий! Подивимось, хто з них кого!..

Сусід зловісно посміхнувся, захватив зміїну голову назад у портфель і став підніматися на свій поверх.

м. Харків.

Савелій ЦИПІН.

Мал. Б. ШИРЯЄВА

МОДНА КОФТА

— Снажись, будь ласка, кофта, яку ви мені запропонували, тепер модна?
— Ну, звичайно!
— А вона не вицвіте?
— Що ви! Три роки висіла на вітрині і, як бачите, нічого з нею не сталося.
Надіслав В. О. ЗАГОРОДНІЙ.
с. Митинці
Хмельницького району
Вінницької області.

ПОКИ НЕ ПОЧАЛОСЯ!

Відвідувач ресторану звертається до офіціанта:
— Сто п'ятдесят коньячку, поки не почалося!
Через деякий час він знову звертається до офіціанта:
— Сто п'ятдесят коньячку, поки не почалося!
Випивши це, ще раз замовляє:
— Сто п'ятдесят коньячку, поки не почалося!
Не витримавши, офіціант запитує: «А у вас хоч гроші є?»
— Ну, почалося!
Надіслав А. П. ХВОСТЕНКО.
м. Запоріжжя.

ДОМОВИЛИСЬ

Телефонний дзвінок:
— Алло! Це квартира Бойчуків?
— Так. Що вам потрібно?
— Чи не могли б покликати до телефону свого сусіда Івана Драбчука? Його квартира навпроти вашої.
— А навіщо він вам?
— Якщо він є вдома, то я прийду до нього в гості, а якщо нема — то хай зайде до мене.
Надіслав М. ЛІВИНСЬКИЙ.
м. Тернопіль.

ЗАЛІЗНИЧНИК

Вичитує жінка чоловікові:
Вічно ти п'яний. От і вчора написав!
— Та ж День залізничника був.
— А тобі що до того? Ти ж шофер.
— Але ми ж біля вокзалу живемо.
Надіслав В. ДІДИК.
м. Броди
Львівської області.

БАТЬКО Я СИН

Батько синові:
— Візьми оцю пляшку, мотнись по сусідах і принеси горілки.
— То ви ж хоч карбованця дайте.
— За карбованця всляк принесе. Ти принеси без карбованця.
Минуло кілька хвилин, і на столі з'являється пляшка.
— Пийте, тату, пийте.
— Та вона ж порожня.
— З повної всляк вип'є, а ви випийте з порожньої.
Надіслав І. Г. ОСАУЛЕНКО.
с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А ще кажуть, що ми ледарі. Нехай хто спробує ось так витанцювати кожного дня в ресторані.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Раніше ми завжди план виконували за рахунок смерті п'яниць, а тепер їх відбирає у нас якась ре... реанімація...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЛАЧЕ КІШКА

Плаче кішка, плаче кішка,
Плаче дуже гірко,
Бо втекла від неї мишка
І сховалась в нірку.
«Було б добре, було б

добре,—
Так міркує кішка,—
Якби я була маленька,
А велика — мишка».

Сергій ВОЯТЮК.

ДРОЗД КУЗЯ

Степанкові подарували дрозда.
Та не звичайного, а прирученого.
І ще вмів дрозд говорити: «Я Кузя»...

Загордився Степанко. Вийде
у двір, хлоп'ята обступлять його.
— Покази, покажи дрозда...

А Степанко заховав птаха за
пазуху і не показує: хоче, щоб
його ще й ще просили.

Але дроздові це не подобає-
ться: він весь час визиркує з
пазухи і гукає:

— Я Кузя!.. Я Кузя!..

Видно, дроздові дуже хотілося
з хлопцями познайомитися і він
шкодував, що попався йому та-
кий нетовариський господар.

Б. ПЕТРИК.

Загадка Перченька ЧОРНА ПТИЦА

Птиця сіла
Під вікном,
Затулила
Все крилом.

Поки сонце
Не зійде,
Птиця з місця
Не піде.

(МН)
М. ЛИСИЧ.

ЯК ЛИСИЦЯ ГОРІХИ ДІЛИЛА КАЗКА

Ведмідь з лисицею знайшли мішок горіхів.
— Поділимо по-чесному, — запропонував ведмідь.
— Звичайно, по-чесному, — підхопила лисиця. —
Ось тільки... Хто з нас ділити буде?

— Можу і я.
— Можеш? А скажи, ти ділення в школі проходив?
— Либонь, проходив... А що? — здивувався ведмідь.
— І, певно, лише п'ятірки мав з ділення? — допи-
тувалася лисиця.

— Та... всяке бувало...
— Невже і двійки теж?
Ведмідь почухав-почухав за вухом і сказав:
— Гаразд уже, діли сама...
І лисиця стала ділити:

— Тобі, Михайле, аж цілих два горіхи, а мені лише
чотири, тобі, голубе, два рази по одному, а мені тіль-
ки один раз чотири, тобі, любий, один та іще один,
а мені всього-на-всього чотири... Ох, аж заморилася,
бач, яка я слаба, насили свій мішок з місця зрушу, а
ти он який дужий: свою ношу граючись піднімаєш...
Нумо, піддай мені мішечок, друже...

— Воно, звичайно, трудно слабому, — бурмотів
ведмідь, піддаючи лисиці, і потім довго дивився їй
услід: он як вона зігнулася, бідна, під своєю ношею...

Петро БОНДАРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Юрій ІВАКІН

ВОЛОДИМИР МАЛИК

ФІРМАН ГЕТЬМАНА

(3 циклу пародій «2Х2=1»)

Частина I. Джуро, який не їв сала

Славний кошовий отаман Іван Сірко прокинувся серед ночі. Мучила згага. Крикнув джуро, щоб приніс квасу. Темрява відповіла мовчанкою. Вийшов з хати, запитав вартового козака: «Бачив джуро?» — «Так, батяку. Десь опівночі він осідлав твого кражого коня й кудись подався. Казав, за твоїм наказом».

Страшна підозра, мов та люта змія, ужалила кошового в серце. Повернувшись до опочивальні, поклавом відкинув килим, що маскував сейф з секретними паперами... Так і є! Електросигналізацію відключено, сейф відчинено, лист гетьмана зник! Зрада!

Погляд кошового зупинився на прищипленій кинджалом до стіни записці. Що там? «Прощай, отамане! Куди дивилися твої пильні очі? Я не твій джуро Здоровега, а вірний захисник ісламу, гроза гяурів, крайній реакціонер-бусурмен, улюблений шпигун великого візира — яничар Здоров-ага. Щиро відаючи тобі за подарунок візира! — секретний фірман гетьмана «Таблиця множення». Аллах екбар!»

З грудей Сірка виривався глухий стогін. Тепер він пригадав: його джуро ніколи не їв сала... Чому ж він, старий дурень, не замислювався раніше над цим підозрілим фактом!

Кошовий вийшов на сіновий майдан і наказав добушам ударити в тугумбаси. З куренів повибігали козаки.

— Панове товариство! — схилив голову отаман. — Виявляється, що мій джуро — стамбульський шпигун. Хто в цьому винен!

— Ти, батяку! — відповіли хором козаки.

— Правильно! Що мені за це належить?

— Канчуки!

— Теж правильно! Ось тобі, Паливода, канчук. Бий!

Паливода не забарився. «...П'ять! ...Вісім! Десять! Досить, отамане!» — «Мало! Душа ще просить...» — «...Де-в'ятнадцять! Двадцять!.. Ще!» — «Годі вже. Спасибі за науку! А тепер знайдіть мені козака, який лопоче по-турецькому, мов той турок».

З гурту вийшов Дюмабатченко. «Я вмію». — «Ану скажи щось по-бусурменському!» — «Селям алейкум. Інч алла. Байрам. Диван. Кальян. Герем». — «Молодець! Отож слухай наказ: здожени мого джуро хоч у самому Стамбулі, скарай його і здобудь укрядену секретну «Таблицю множення». Це така мудра лічба, яка множить сили того, хто нею володіє».

Частина II. Тепер я турок, не козак

Не будемо розповідати, як Дюмабатченко потрапив до Кафи під ім'ям турецького купця Дюмабат-аги, як купив квиток на стамбульську галерею, як разом з невідомими-веселярами захопив корабель і поскидав у море наглядачів і капудан-пашу. Той, хто читає мої книжки, легко уявить собі всі ці неймовірні, але правдиві пригоди, а може, й сам напише про них роман не згірш, ніж написав би його Олександр Дюма або автор цієї захоплюючої історії.

Стояла хмарна з проясненнями, без істотних опадів погода, вітер схід-ний, 5—10 метрів на секунду, темпе-ратура повітря 20—25 градусів, коли Дюмабатченкова галера кинула якір у стамбульській бухті Золотий Ріг напроти резиденції великого візира. Переодягнувшись у багате яничарське абрання, посланець Сірка вийшов на берег. До палацу візира він зайшов з таким горористим виглядом, так підкрутив вуса, так вельмож-но підніс голову, що ніхто з аскерів не зупинив його. У парадному залі сиділи на поролонових міндерах² по-турецькому хрестивши ноги, геніши-вчерас, поважні паші, беглер-беї, санджак-беї, казнадари, кізляр-аги, мулли і спахі³. Посаду юрмилися різні дрібніші реакціонери — юзбаші, яничари, спагі⁴ та інші аги.

Минимий турок пильно оглянув куб-ло визискувачів турецького народу. І наразі побачив того, кого шукав — огидного Здоров-агу. Той стояв у на-товпі яничарів, чекаючи виходу візи-ра. Настав час діяти. План або пропав! — Воля і слово великого султана, хай славиться борода його! — об'я-

СЕМІНАРСЬКІ ЗАНЯТТЯ

Вони стояли на автобусній зупинці і пильно дивилися одне на одного.

— Якщо не помилюся, я вас десь бачив, — нерешіт пробасив бородатий.

— Я вас теж десь бачив, — відповів юнак. — Але де?

— А ви пригадайте, — пора-див бородатий, загадково по-сміхаючись. — Я ж пам'ятаю. А ваша пам'ять набагато сві-жіша і молодша моя!

Юнак знову нахмурив чоло.

— Здається, згадав! — випа-лив він. — Ми разом пили пи-во у кафе «Либідь». Ви ще пригостили мене таранькою. Пам'ятаєте?

— Це тоді, мабуть, коли ви не пішли на семінарське за-няття з іноземної мови.

— Так! Ось бачите, я й при-гадав, — зрадів хлопець.

— Ні! Ви помилилися, — мо-вив бородань. — Не тоді. Ми зустрілися в іншому місці.

— В іншому, в іншому, — повторив юнак. — О! Та як же я забувся! Ми ж із вами сиді-ли поруч на матчі «Динамо» — «Баварія»!

— Це було тоді, коли ви знову не пішли на семінар-ське заняття з іноземної мови?

— Так! Я ще старості збре-хав, що захворів.

— Пам'ятаю, пам'ятаю, — посміхнувся бородатий.

— Так то були ви?

— Ні, не я.

— Як? Звідки ж ви знаєте?

— А я, товаришу студент,

викладач іноземної мови, —

знову посміхнувся бородань. —

До речі, чому це ви на мої

семінарські заняття не ходите?

Раз були тільки... Та й то на

початку семестру. Але я вас

запам'ятав: ви тоді заснули, а

я взяв і розбудив. Пам'ятаєте?

В голові студента раптом

наче зацвірінькали горобці...

...До сесії лишалося ще два

тижні.

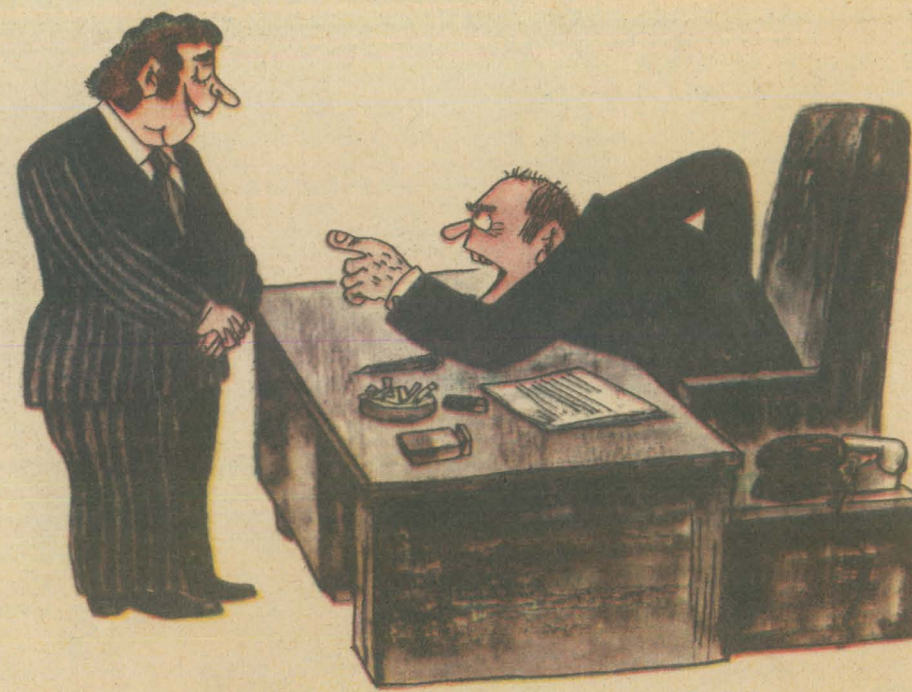
Михайло ШИРОКУН,

студент факультету жур-

налістики Київського держ-

університету.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ви брали у своїх підлеглих хабарі?
— Іване Семеновичу, ви ж знаєте, людині властиво помилятися.

визискувачів турецького народу. І наразі побачив того, кого шукав — огидного Здоров-агу. Той стояв у на-товпі яничарів, чекаючи виходу візи-ра. Настав час діяти. План або пропав! — Воля і слово великого султана, хай славиться борода його! — об'я-

З цими словами він поклав тяжку руку на плече ошелешеного яничара. Аскери з диким ревом кинулися на Здоров-агу, зивергаючи страшні прокляття. Обшукали. Не минуло й хвилини, як у руці Дюмабатченка опинився пергаментний сувій, перев'язаний блакитною стрічкою. То була викрадена «Таблиця множення».

Хитромудрий козак розгорнув пергамент: — Ось незаперечний доказ, що він — гяур! Документ написано уру-ською мовою!

У цей момент Здоров-ага відштовх-нув аскерів і заволав: «Він бреше, смердючий шакал! Поганій собако! Паршива ссина! Немитий ішак! Брід-ка гісна! Брудний верблюд! Паскуд-ний зміє! Вилупку бабки шайтана!» Ти сам...

Як блискавка, сяйнула Дюмабатчен-кова шабля, і голена голова мерзен-ного аги покотилася по підлозі. По-котилося ще кілька яничарських го-лів, та на це ніхто не звернув уваги. Усі мовчки схилилися в низькому поклоні.

Козак сховав сувій за пазуху, по-клавав відтату голову в мішок. «Маю показати великому султанові, що йо-го волю виконано. Аллах екбар!» Ска-завши це — вийшов.

Стояла безхмарна погода. Вітер південно-східний. Хвилювання моря — 1—2 бали. Температура води — 22—23 градуси. Галера наближалася до Дніпрового гирла. Визволені не-вільники дружно гребли, співали на-родних пісень, славили Дюмабатчен-ка й звалили хором «Таблицю множе-ня».

¹ Аллах екбар! (тур.) — вигук, вжи-ваний у всіх романах з історії му-сульманського Сходу.

² Міндер (тур.) — м'які меблі в ту-рецьких гарнітурах.

³ Представники місцевої реакції.

⁴ Турецька лайка XVII ст. (фолькл.).

Нещодавно мене запросили на установче засідання «Спілки осіб, які стали жертвами постанови про екстремістів»¹. Справа пахла конспіративною східкою антидержавних елементів, з якими я не маю нічого спільного, але мене розбирає така цікавість, що врешті-решт я таки погодився прийняти те запрошення. Перед тим як вийти з дому, я приклеїв собі бороду, одягнув темні окуляри і налягнув рукавички (щоб не залишити відбитків пальців). Якщо конспірація, значить конспірація!

І от опинився я в приміщенні, де проходило засідання. Всім, що там зібралися, свого

Через «контакти зі Сходом» постраждало багато учасників того засідання. Один, наприклад, їздив туристом у НДР. З ним, як то кажуть, усе ясно. Інший же ніколи там не був, але в цьому убачили обманний маневр. Про які тільки прояви політичної неблагодійності не наслухався я! Виявляється, є люди, які демонстративно носять під пахвою конституцію ФРН, а також зберігають у себе підриєну літературу, на зразок Алєнської програми Християнсько-демократичного союзу².

Засідання йшло своїм ходом. Та ось голова зборів запитав, чи нема серед присутніх прибічників правих сил.

— Ліві зле пожартували з мене, — сказав молодик. — Бачите, коли я вчився в університеті, то підробляв тим, що продавав нацистську літературу, бюсти Адольфа Гітлера та інші реліквії «третього рейху». До часу все йшло як по маслу. У мене не було ніяких неприємностей із властями. Та одного чудового дня хтось непомітно підклав на прилавок марксистську брошуру, й моя пісня скінчилася. Після цього настала черга чоловіка, за яким я давно спостерігав, бо поведився він дуже підозріло, — весь час крутився на крислі і дивився наліво.

— Чи не скажете ви нам, чому не змогли

Дітер ЦІММЕР

Неблагозвучне прізвисьце

часу відмовили у роботі в державних установах. По черзі вони підіймалися з місць і розповідали історію своїх бід.

Одного не взяли на роботу тому, що він кожного дня їздив по місту, піднявши стиснуту в кулак праву руку, як це іноді роблять, вітаючи один одного комуністи. Правда, він усього тільки тримався за поручень у трамваї, але спростувати звинувачення в приналежності до лівих виявилось неможливим.

Іншому відмовили, бо він розповідав своїм знайомим, що його бабуся, яка живе в НДР, написала в листі, що всім задоволено і не думає переселятися на Захід.

— Я прибічник правих, — пролунало в раптово запалій тиші. — Якщо хочете, то навіть ультрарправих.

Усі повернули голови в той бік. Говорив молодий чоловік. Тримався він дуже самовпевнено.

— Вас не взяли на роботу через ваші погляди? — запитав головуєчий.

— Ви що, не при своєму розумі? — почув він у відповідь. — Невже ви забули, в якій країні ми живемо?

— Резонне запитання, — явно знітився голова. — Але чому ж усе-таки вам не дали роботи?

влаштуватися на роботу? — запитав голова.

— У мене неблагозвучне прізвисьце.

— Як це розуміти?

— Моє прізвисьце Лінк³.

Мюнхен.

«Зюддойче цайтунг».

¹ Так звана постанова про екстремістів прийнята прем'єр-міністрами земель ФРН у 1972 році. З неї почалося масове гоніння на демократів.

² Давно забутий документ, у якому ця консервативна партія викладала досить ліберальні погляди.

³ Лінк (нім.) — лівий.

ЛАСТІВКА І ГОРОБЕЦЬ

На хаті Ластівка весела щebetала
І неба синь уважно оглядала —
Чи ворог заїдки не шугне.

А Горобець бадьорний на току
Видзьобував пішнє смачне,
Розмову віз з курчатками таку:
— Ростіть щасливі та хоробрі!

Я на сторожі щастя вашого стою:
Хто стане проти вас, недобрий,
Готовий з ним зітратися в бою... —
На слові цім майнула тінь над током,
Мій Горобець — добродій і воляк —
Мерщій під стріху — фіть і там заляк,
Ляжливо визира одним лиш оком,
Ледь дух не вискочить із тіла.

— Горобчику! — сказала Ластівка йому. —
Чого перелякався і заховався чому?
То хмарка над подвір'ям пролетіла!

Стрічаємось з людьми-горобцями:
Малюються завзятими бійцями,
Коли клюють твоє зерно з тобою;
А прийде час, зовеш до бою —
Шукать дарма:

Під стріху фіть і — їх нема!
1950.

КРИЛА ДРУЖБИ

(За Бабрієм, II ст. н. е.)

Орел до Лева прилетів:
— Дружить з тобою захотів!
Ле:

— Усяка дружба мила.
А вірна дружба — річ свята.
Умова: здай нам крила.

Який то друг, що хтосьна-де літає?
— Е, ні! У крилах — наша сила.
Яка то дружба в нас була б?
Не друг тобі я був би — раб!

СВИСТУН

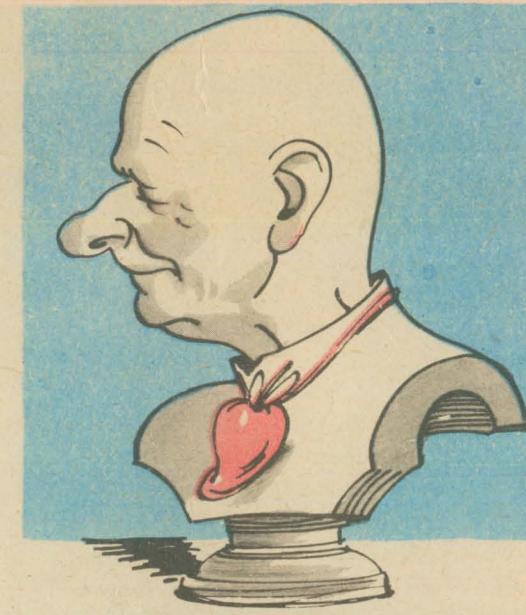
Орел-степняк намислив хор створити,
А Ховраха — в солісти запросити:
— Ти маєш ніжний свист,
І з тебе вийде видатний артист.

Талант завсіди людям милий.
Він має всюди похвалу,
Як сторож правді, ворог злу!
— Та що ти, сизокрилий?

Таланти розгорнуть —
То треба упрягтися в роботу,
Доброче спину гнуть
І не жаліти поту.

А я... Я на колгоспному лану
Живу, не сію і не жуу:
Коли комбайн пшеницю косить —
Ховрах готове зерно носить;
Коли мороз лютеє надворі —
Живи, як бог, в своїй норі!

Хто звикне паразитом жити —
Того мистецтву не зови служити.
1970.

НАШІ ВИДАТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Відомий український радянський байкар Микита Павлович Годованець (1893—1974) за своє довге творче життя випустив тридцять збірник віршованих гуморесок та байок («Незаможники Клима», «Будяки», «Трактор і Ралло», «Осел на хаті», «Конвалія і Лопухи», «Афоризми сатирика», «Талановита Тріска», «Байки і притчі», «Байки зарубіжних байкарів» та ін.). В його перекладах та інтерпретаціях український читач познайомився з байками Леонардо да Вінчі, Федра, Бабрія, Іріарте, Семанієго, Д. Бедного, І. Крисицького. А ще Микита Годованець був постійним нашим автором і тоді, коли журнал називався «Червоний перець», і тоді, коли став просто — «Перець». Жив у місті Кам'янці-Подільському на Хмельниччині, що й дало підставу його побратимові по жанру Сергію Воскресенському написати таку «біографічно-географічну» мініатюру:

В нас байкарі є — хлопці й молодіці,
Але не кожен з них у цьому жанрі молодець.
Хоч і живуть вони у Києві, в столиці...
Столиця ж байки на Вікраїні — Кам'янець.

Пропонуємо читачам добірку творів нашого видатного одноперчанина.

ХОРИСТА

У лісі новина потішила громаду:
Там буде хор, як в селах та містах!
Нудне смертельно діло самота —
У співах ні ладу, ні складу:

Те свище, те нявчить,
Той тьохкає, той верещить,
Та в кущику нудливо кука,
Там хтось гуде собі баском...

Це слухать — чиста мука!
Тепер співають, як вчить наука:
Під паличку, ладком!
...І сталося.

Зелені ожили ліси:
Зійшлися заїри, птахи позлітались,
Ладнаються співати в чотири голоси.

— Дивись, Осел стає в баса!
Адже хориста він ніякий,
Про це вам скаже всякий.

— Він нам все діло зіпсує!
Обурена Сорока стиха голос подає.
Лисиця їй: — Мовчи, дурна!
У нього є записка від Слона!

Записка — пхе! —
Папірчик і чорнило,
А бий тебе лихе,
Яка у ній буває сила!

1957.

ПЕРЕБУДОВА

«Нам погляди старі отруюють буття.
Я — за нове! Я — за стремління чисті!»
За творчий рух, за помисли вогнисті,
Що роблять радісним життя!
Топчу в душі старе,
Що у полон бере!

За мною всі! В нову дорогу рувсь!
Перебуду-
ре-
бу-
до-
ву-
юсь!»

Базика мовив правду щиру:
Перебудовував собі квартиру.

1932.

СОКРАТ І ДРУЗІ

(За Федром, I ст. н. е.)

Сократ собі хатину будував.
Сусід Сократа запитав:
— Чи до лиця великому маленька хата?
Коли б тісна для друзів не була! —
Сократ:

— Воно-то хата малувата,
Але для вірних друзів не мала!

САТИРА

Бджола з Гадюкою розмову завели.
Гадюка так знущалася з Бджолою:
— Твоє жало — і сміх і горе!
Кусаєш ти не всіх, а по розборю,
А вкусиш — спухне, та й усе.

От я: укус мій смерть несе!
Жалю усіх при всякій змозі,
Кого зустріну на дорозі...

Бджола
Відповіла:
— Слід знати:
Крім люті й зла,
І серце й розум треба мати!

Коли жалом сатира коле
І в ній отрути й злості досить є,
А розуму і серця не стає,
То з неї нам добра не бачити ніколи.
1959.

ПОЩАСТИЛО Ж ЛЮДИНІ

Газета «Огайо Стар» (США) надрукувала таке повідомлення: «За день до нападу гангстерів на його будинок, містер Дейленд, на превелике щастя, відніс усі свої гроші в банк, отже, він не втратив нічого, крім власного життя».

ТОНКОЩІ СЕРВІСУ

В одному з ресторанів англійського графства Темпшир висить на стіні табличка з таким написом: «Якщо ви звикли розчавлювати свої сигарети об тарілки, то ми можемо подавати вам їжу у попільничках».

БАГАТОМОВНЕ ПОРІВНЯННЯ

В одній міланській газеті недавно можна було прочитати такий образний — і, зауважимо, резонний — вислів: «У нас є багато людей, які працюють, як коні, а платять їм — ніби маленьким поні».

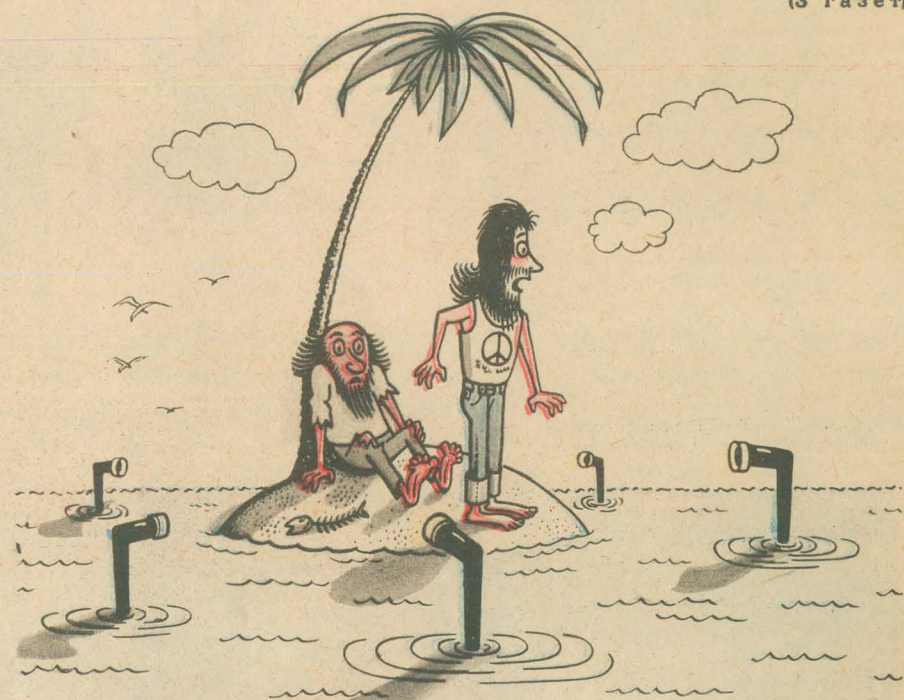

ПЕРЕКОНЛИВЕ ОБГРУНТУВАННЯ

У французькому містечку Каденас живуть переважно винобоби. Недавно мер Каденаса, з метою охорони здоров'я, рішуче заборонив давати вино немовлятам до одного року. Обгрунтовуючи свій наказ, він написав: «Врешті-решт, упорядок свого життя людини повинна випити хоча б трохи молока».

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Джоні, дивись — за нами і тут стежать.

ТЕАТРАЛЬНА НОВИНКА

У Веллінгтоні, столиці Нової Зеландії, є театр, відомий під назвою «Будинок Великої Опери». Як стало відомо, його очікують суттєві перетворення: «Будинок Великої Опери» буде переобладнано під універ-

маг. Музика, спів та балет не зуміли звести кінців із кінцями. Звідси висновок: музики мовчать не тільки тоді, коли говорять гармати, — коли гуркоче економічна криза, вони теж замовкають.

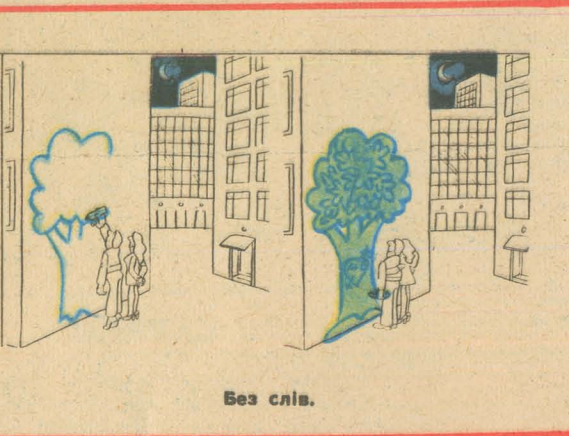

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ДИКОВРАЗ» — Прага, «СТИРШЕЛ» — Софія, «НЕ-БЕЛШПАЛТЕР» — Цюрих, «ОЙЛЕН-ШПІГЕЛЬ» — Берлін, «УРЗІКА» — Бу-харест.

— Що це, наслідки землетрусу?
— Ні, вчора сусіди над нами справ-ляли весілля.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Двобій.

— Хоч я не така струнка, зате у мене загару на півкватратного метра більше!

Друже перце!

Признайся: ти не дуже повіриш, коли я скажу тобі, що в умовах Черкащини можна збирати два врожаї кукурудзи на рік. Бо Черкаси, мовляв, — це не субтропіки. Я й сам спочатку так думав. Але факт залишається фактом: у колгоспі «Заповіт Ілліча» Смільнянського району справді збра-ли два врожаї качанистої — восени і ранньої весни. Причому весняний збір удачі пере-вищує осінній. Як це адалось?

— Катай, хлопці, якнайшвидше, — в один голос гукували механізаторам голова кол-госпу М. С. Шмель і головний агроном І. І. Волошин восени, під час першої ко-совиці. — Зачищати плантацію будемо потім. Хлопці «натнули». Більшість качанів за-лишилася на землі. Зате в район полетіла переможна реліція, що з кукурудзою гос-подарство успішно впоралося. А потім у плані Шмеля і Волошина втрутилася зма, приспала поле снігом, і другі жнива довелося відкласти.

Розгорнули їх, як тільки з поліа зійшов сніг. У березні на току панувало осіннє напруження. Колгоспники чистили та пе-ребірали прілі качани. Збиток від док-кукурудзаних жнив господарство понесло чималий, зате дехто мене похвалитися, що зібрано аж два урожаї.

М. ГЛЕСКІН.

Надсилаємо тобі одну з тих квантанцій, якими ми користуємося для внесення абонементної плати за газ. Про те, кому ми вносимо цю плату, ти можеш прочитати на квантанції: «Бахмацьке мікрайонне ви-робничче управління газового господарст-ва». Здавалось би, надрукованому — віри-ти. Та весь фокус у тому, Перце, що сам начальник цього управління т. Куринсь-кий друкуваному слову не дуже-то вірить. Отож він заборонив приймати від нас пла-ту за газ, поки на квантанції не буде сто-яти штамп, який слово в слово повторює надрукований текст.

Воно, правда, для нас було б байдуже, якби завдяки цьому нововведенню ми раптом не перетворилися на заправських бігунів. Приходимо в ощадкас і вистоюємо чергу для того, щоб дізнатися, що плату без штампа не приймають. Віжмо в газосу дільницю, де у нас збирають абонентську книжку і видають на руки одну квантанцію з штампом. Підтюпцем вертаємо в касу, де знову вистоюємо чергу і платимо гроші, а тоді вже чимчикуємо знову в дільницю, щоб записатися у відомість на одержання газу.

Чи не задумаєш, і справді, т. Куринський таким робом перетворити нас на майстрів спорту?

В. БОНДАР, А. ЛЮБИЧ, З. ХОЛОДОВА, О. ВІРКО, А. ПРОНІНА, А. ВАЩЕНКО, В. БЕЛІХ та інші — жителі с. Дмит-рівки Бахмацького району на Черні-гівщині.

Ти собі не можеш уявити, як самовіддано піклується про нас Київська міська монто-ва Держбанку на чолі з Надією Андріївною Сірик.

Суди сам: перенаказ нам, приміром, ще 29 жовтня минулого року Тринітатенський нар'ер (Миколаївська область) 12016 карбо-ванців 39 копійок за виконані роботи. І хоч з того дня минуло вже чималенько ча-су, проте банк досі тих грошей нам не від-дав. І, виявляється, в наших же інтересах. Бо ми оті гроші могли вже давно розтрин-кати і забути, а так вони лежать цілісінь-кі в банку, та ще й пеня на них росте. Не пеня, тобто, а штраф, який банк, згідно з правилами, мусить сплачувати нам, — пі-процента від суми за кожним прострочений день. Це вже, як порахувати, то наша су-ма чи не подвоїлась! А коли взяти до ува-ги, що банк нам звинив усього близько 70 тисяч карбованців таких платежів, то уяви собі, скільки це штрафу йому до-ведеться заразом виплатити і як відразу під-скачить наше фінансове становище!

І. ТУРОВСЬКИЙ, П. ОЛІЯНИК, співробітники спеціалізованого у-правління № 77 тресту «Трансвибух-пром».

Можє, тобі де зустрінується шукачі скар-бів. Надсилай їх до нас у село Кришівці Тульчинського району Вінницької області. У нас посеред села в болоті закопано кіль-кадесят тисяч карбованців. Колгоспник. І ніхто не може розкопати.

Справа в тому, що керівництво колгоспу «Маяк» вісім років тому почало споруджу-вати стави. Гроші вгатило, а стави так і не закінчили.

Ага, Перце! Коли ті шукачі скарбів їх-тинуть, скажи, щоб неодмінно записалися рибальськими гумовими чобітьми. Бо через отой «ставон» пісела — у непролазних калюжах.

Д. МЕЛЬНИК, К. ПОРАДА, М. КОВТУН, В. СЕМЕНЮК.

Не на ту дорогу звернув начальник Запорізького мікколгосп-ного шляхобудівельного управління № 7 Голишкін М. Г. За-мість того, щоб прокладати нові шляхи між колгоспами, він повністю зосередив свою увагу на пошуки маніація, які ве-дуть до власної наживи.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Дали перцю!

Заступник голови Запорізького обласного комітету народно-го контролю тов. Маркін повідомив, що за недбале ставлення до своїх службових обов'язків та за продаж приватним особам незаприбуткованого по складу 1300 кілограмів покривельного заліза Голишкіна виключено з членів КПРС і знято з роботи. Його також засуджено до одного року виправних робіт.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Страшно пере НЕ В ПУСАКА...

«Мисливці, которые имеют у хо-ристуванні собак, повинні з'явити-ся до монтори в нашій книжці і на поводку з собакою для щеплення».

(З оголошення).

Надіслав М. СОВА.

• • •

«ОБ'ЯВА

Всім членам ревізійної комісії завтра в 8 годин ранку збиратися на гла-вному матеріальному складі. Там буде проводитися чистка головного матеріального складу і других ма-теріально відповідальних осіб».

(З оголошення).

Надіслав М. МИХАЛЬСЬКИЙ.

• • •

«ТЕЛЕФОНОГРАММА

Прибути в управління сільського господарства на семінар зоотехні-ку, мати при собі морів, які роз-тналилися в і кварталі.

Передав Мельниченко».

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

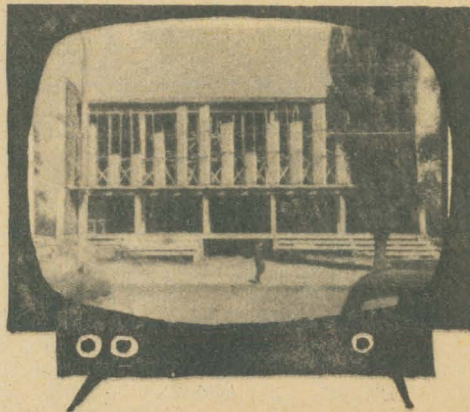
Без слів.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Сьогодні наші телекамери встановлено у славному місті Полтаві.

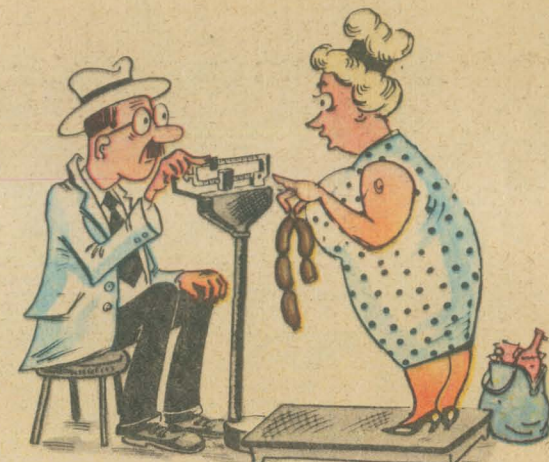
На ваших екранах — майбут-ній широкоформатний кіно-театр. Нещодавно біля нього стояв щит з написом: «ЗДАМО КІНОТЕАТР ДО 1970 РОКУ». Те-пер щита нема.

Оце ми вам і хотіли показати. До побачення! До наступного телебачення!

Отсканировал reduktor для rutracker.org

Мал. А. ВОРДУНІСА

— Я свою вагу точно знаю, але хо-чу перевірити, чи не обважили мене в гастрономії!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, що надійшов від кол-госпників села Вали (Чернігівщина), писалося про недоліки та порушення в роботі бухгалтерії їхнього колгоспу імені Мічуріна.

Начальник Прилуцького райсіль-госпуправління тов. Кузьменко по-відомив редакції, що ревізією виробни-чо-фінансової діяльності колгоспу іме-ні Мічуріна було виявлено порушення інструкції по веденню касових опера-цій з вини головного бухгалтера Ла-бунець С. П. та бухгалтера розраху-нового столу Тарасенко О. П. йна тимчасово виконувала обов'язки на-сира колгоспу.

За допущені порушення Лабунець С. П. і Тарасенко О. П. з роботи зняті.

★ Завідуючий Новоушицьким рай-відділом культури Степанов О. Я. до-го не відповідає про наслідки розгля-ду скарги колгоспників села Шебутин-ці, яку редакція надіслала йому з про-ханням перевірити.

Не одержавши відповіді й після двох листових нагадувань, «Перець» звернувся у цій справі до начальни-ка Хмельницького обласного управ-ління культури тов. Ф. П. Возняка.

Як повідомив тов. Возняк, листа ре-дакції було негайно розглянуто на службовій нараді працівників облуп-равління культури.

За безвідповідальне ставлення до роботи з листами та скаргами трудя-щих, тягання у відповідь редакції Степанову О. Я. оголошено догану.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЯНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 11 (1005) (на українському мові). Виходить двічі на місяць. Здаю на набору 29. IV. 1977 р. Підписано до друку 18. V. 1977 р. ВФ 12840. Папір 70x108¹/₄. Фіз.-друк, арк. 2. Умовн.-друк, арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54. Зам. 02043. Тираж 3.100.000.

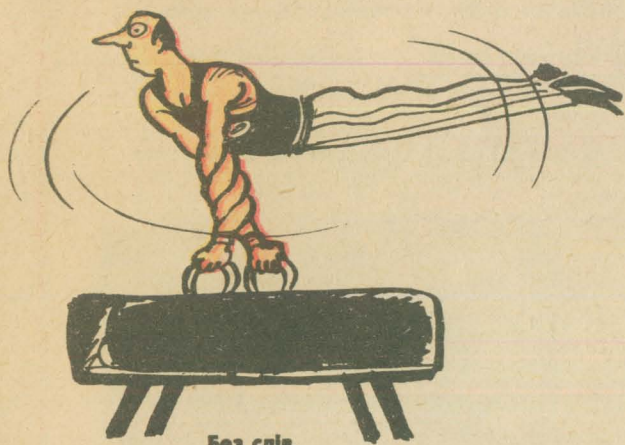
© Журнал «Перець», 1977 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

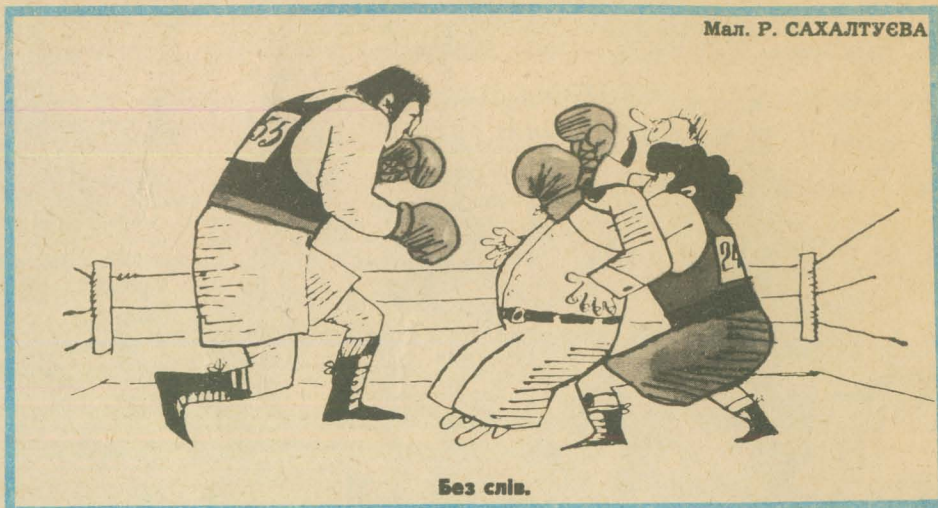
Отсканировал reduktor для rutracker.org

Фізкульт-привіт!!!

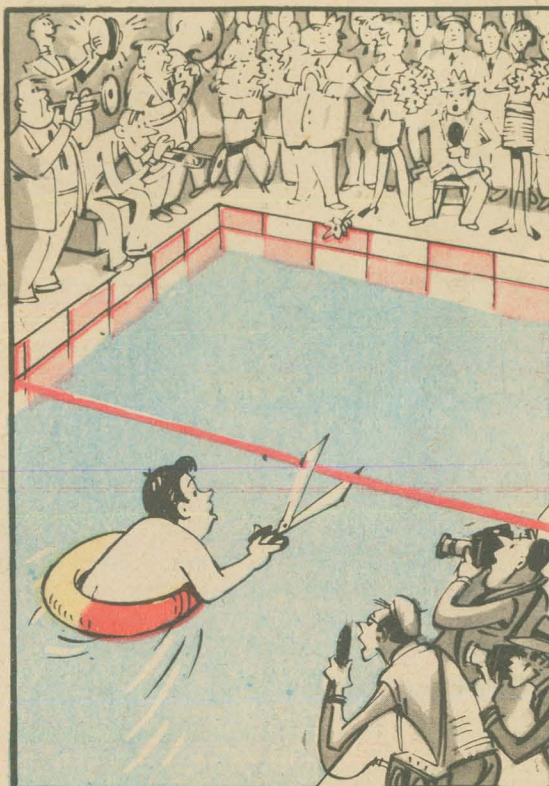
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

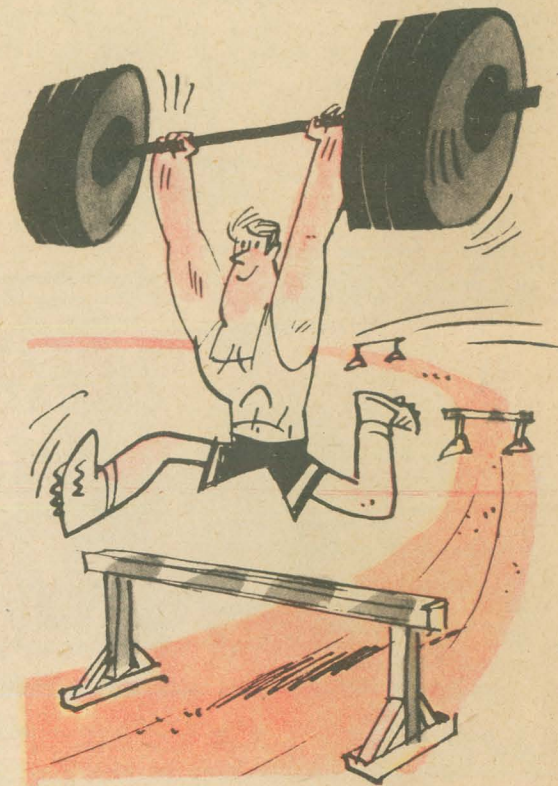
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

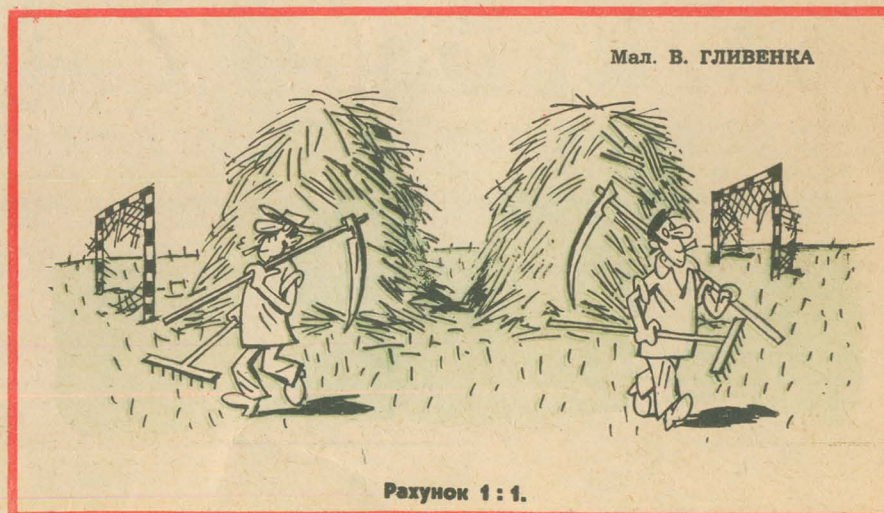
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Аллочці пора в школу, тому ранкову
фіззарядку за неї робить мама...

Рахунок 1:1.